

יובל גלי

חלפה שנה ובלילות ארוכים ללא שינה, עוברים במוחי זיכרונות מחייו הקצרים של יובל. מהם שיש בהם שמחה ואחרים מלאי עצב וצער.

שנתיים שירת יובל בצבא. לאחרונה בבואו לחופשה היה עצוב, שותק ומתבודד.

כרעם באה הידיעה על המוות המחריד והטרגי כל-כך!

זמן מה הייתי המומה, לא חדרתי לעומק האסון. עבר יום השבעה, יום השלושים והנה גם יום השנה. האסון נהייה וודאי, מוחשי כפצע שותת דם. חוק החיים הוא: עם הזמן הפצע מגליד. אך בניגוד לחוק: הכאב גדל והלך, ללא נשוא!

כשאני באה לבית הקברות נתקל המבט בשם החרות באבן: יובל גלי. אויה, היתכן?

אמא